

Andrzej Romocki ps. „Morro”, „Kuguar Folozof”, urodził się 16 kwietnia 1923 roku, w Warszawie, w rodzinie inżyniera Pawła Romockiego i Jadwigi z Niklewiczów. Przed wojną należał do 21 Warszawskiej Drużyny Harcerzy im. generała Ignacego Prądzyńskiego. W 1941 roku ukończył Męskie Gimnazjum i Liceum Towarzystwa Ziemi Mazowieckiej, zdając tajną maturę, a dwa lata później – podjął studia w tajnej Szkole Głównej Handlowej.

Od 1940 roku działał w organizacji konspiracyjnej PET, której celem było samokształcenie, od 1941 – w Organizacji Małego Sabotażu „Wawer”, a od 1942 – w warszawskich Szarych Szeregach i w Kedywie Komendy Głównej Armii Krajowej. Był współorganizatorem, uczestnikiem i dowódcą podczas akcji sabotażowych, dywersyjnych i bojowych. Dowodził kolejno: drużyną w plutonie „Sad”, II plutonem w kompanii „Rudy” oraz całą kompanią „Rudy” Batalionu AK „Zośka”. „Morro” przeszedł do historii jako najzdolniejszy spośród młodych dowódców Powstania Warszawskiego.

Harc mistrz kapitan Andrzej Romocki „Morro” poległ 15 września 1944 roku, podczas walk na Przyczółku Czerniakowskim. W 1945 roku spoczął na Cmentarzu Wojskowym na warszawskich Powązkach.

Jego imię nosi aleja w stołecznym parku Marszałka Edwarda Rydza-Śmigłego, zaś życie i dokonania – przybliża umieszczona tam tablica pamiątkowa.